



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 145/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. februára 2016 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] [REDAKČIA], vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17, čl. 46 a čl. 48 ods. 2 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1, čl. 6, čl. 13 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1 T 5/2011 z 22. augusta 2011, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5 To 246/2011 z 24. januára 2012 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 2/2013 z 29. apríla 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. júla 2015 prostredníctvom poštovej prepravy doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA]

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17, čl. 46, čl. 48 ods. 2 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1, čl. 6, čl. 13 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 5/2011 z 22. augusta 2011 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 To 246/2011 z 24. januára 2012 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Tdo 2/2013 z 29. apríla 2015 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

Podaním doručeným 3. augusta 2015 sťažovateľ na výzvu ústavného súdu predložil rozsudok krajského súdu a uznesenie najvyššieho súdu.

Podaním doručeným 18. augusta 2015 sťažovateľ doplnil sťažnosť doručenú 13. júla 2015.

Z obsahu sťažnosti vyplýva:

«Predovšetkým bolo porušené moje právo podľa čl. 49 Ústavy SR a podľa čl. 5 odst. 1 písm. b Dohovoru, keď obvinenie a obžaloba na moju osobu bola podaná v rozpore so zákonom § 2 odst. 1, 2, 10 TP z dôvodu § 117 odst. 2 TP druhá veta „agent nesmie iniciatívne navádzať na spáchanie trestného činu.“ Z toho dôvodu trvám, aby súd rozhodol, či konanie agenta bolo v súlade so zákonom § 117 TP, keď najviac dvakrát mi poskytol finančné prostriedky na zakúpenie zbraní, ako zberateľ na čo má oprávnenie, že sa jedná o zbrane do jeho zbierky... Z toho dôvodu obžalobu považujem za vykonštruovanú a súd obžalobu nemal prijať... Na túto skutočnosť som poukázal v doplnení dovolania Nt 218/2012 zo dňa 29.3.2015, kde som trval, aby NSSR konštatoval, či agent konal v súlade so zákonom... Tým, že Najvyšší súd SR nerozhodol o merite veci a dovolanie odmietol porušil čl. 6, čl. 13, čl. 17 Dohovoru a tento postup považujem za účelový a poškodzujúci moje práva.»

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Podľa § 56 odst. 1 ÚS navrhujem, aby Ústavný súd SR v náleze vyslovil, tak ako uvádzam, že bolo porušené právo podľa čl. 17, čl. 46, čl. 48 odst. 2, čl. 49 Ústavy SR, podľa čl. 5 odst. 1 písm. b, čl. 6, čl. 13, čl. 17 Dohovoru.

Podľa § 56 odst. 2 ÚS zrušil rozhodnutia Okresného, Krajského súdu Banská Bystrica rozhodol, že Najvyšší súd SR porušil zákon v konaní o dovolaní a zrušil rozhodnutie Najvyššieho súdu SR.

Podľa § 56 odst. 3 písm. c, d ÚS zakázal porušovať moje základné právo na osobnú slobodu čl. 17 Ústavy SR a prikázal Okresnému súdu Banská Bystrica, ktorý porušil moje základné právo na slobodu, aby obnovil stav pred porušením môjho základného práva na slobodu.

Podľa § 56 odst. 4 ÚS, aby mi Ústavný súd SR v zmysle § 50 odst. 3 ÚS priznal primerané finančné zadostučinenie za prietahy v konaní na Najvyššom súde SR, tak aj za právnu neistotu nekonania Najvyššieho súdu SR, a to vo výške 50.000,- eur. “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie

nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaný rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/08, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17, čl. 48 ods. 2 a čl. 49 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 17 dohovoru rozsudkom okresného súdu, rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 3 ústavy obvineného alebo podozrivého z trestného činu možno zadržať len v prípadoch ustanovených zákonom. Zadržaná osoba musí byť ihneď oboznámená s dôvodmi zadržania, vypočutá a najneskôr do 48 hodín prepustená na slobodu alebo odovzdaná súdu. Sudca musí zadržanú osobu do 48 hodín a pri obzvlášť závažných trestných činoch do 72 hodín od prevzatia vypočuť a rozhodnúť o väzbe alebo o jej prepustení na slobodu.

Podľa čl. 17 ods. 4 ústavy obvineného možno zatknúť iba na odôvodnený písomný príkaz sudcu. Zatknutá osoba musí byť do 24 hodín odovzdaná súdu. Sudca musí zatknutú osobu do 48 hodín a pri obzvlášť závažných trestných činoch do 72 hodín od prevzatia vypočuť a rozhodnúť o väzbe alebo o jej prepustení na slobodu.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 17 ods. 6 ústavy zákon ustanoví, v ktorých prípadoch možno prevziať osobu do ústavnej zdravotníckej starostlivosti alebo ju v nej držať bez jej súhlasu. Takéto opatrenie sa musí do 24 hodín oznámiť súdu, ktorý o tomto umiestnení rozhodne do piatich dní.

Podľa čl. 17 ods. 7 ústavy skúmanie duševného stavu osoby obvinenej z trestného činu je možné iba na písomný príkaz súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 49 ústavy len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

- a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom;
- b) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby preto, že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom podľa zákona, alebo preto, aby sa zaručilo splnenie povinnosti ustanovenej zákonom;
- c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;
- d) iné pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia na účely výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody na účely jeho predvedenia pred príslušný orgán;
- e) zákonné držanie osôb, aby sa zabránilo šíreniu nakažlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov;
- f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený

verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto Dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 17 dohovoru nič v tomto Dohovore sa nemôže vykladať ak, akoby dávalo štátu, skupine alebo jednotlivcovi akékoľvek právo vyvíjať činnosť alebo dopúšťať sa činov zameraných na zničenie ktoréhokoľvek z tu priznaných práv a slobôd alebo na obmedzovanie týchto práv a slobôd vo väčšom rozsahu, než to Dohovor ustanovuje.

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

1. K námietke porušenia označených základných práv a práv zaručených v ústave a dohovore rozsudkom okresného súdu

Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom okresného súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd.

Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci skúmal, či sú splnené podmienky konania pred ním o tej časti sťažnosti sťažovateľa, ktorá smerovala voči napadnutému rozhodnutiu okresného súdu, a dospel k záveru, že vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia jeho základných práv týmto rozhodnutím súdu, pretože preskúmanie jeho postupu je zverené krajskému

súdu ako odvolaciemu súdu. Krajský súd vo veci o podanom odvolaní sťažovateľa rozhodol rozsudkom sp. zn. 5 To 246/2011 z 24. januára 2012. Krajský súd ako súd odvolací bol súdom, ktorému patrí právomoc posúdiť, či odvolanie sťažovateľa bolo dôvodné, a rozhodnúť o ňom.

Z tohto dôvodu musel ústavný súd odmietnuť tú časť sťažnosti sťažovateľa, ktorá smerovala proti napadnutému rozsudku okresného súdu, pre nedostatok právomoci.

2. K námietke označených základných práv zaručených v čl. 17, čl. 46 a čl. 49 ústavy a práv zaručených v čl. 5 ods. 1, čl. 6, čl. 13 a čl. 17 dohovoru rozsudkom krajského súdu

Z pohľadu ústavného súdu treba najprv poznamenať, že napriek tomu, že proti rozsudku krajského súdu bolo možné podať dovolanie (ktoré sťažovateľ aj podal), nepovažuje ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu za vybočujúcu z medzí jeho právomoci v zmysle už uvedených úvah týkajúcich sa konania vedeného okresným súdom, keďže uplatnená námietka sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu nebola dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a preto bolo dovolanie najvyšším súdom odmietnuté.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľa o tzv. provokačnom konaní agenta krajský súd v odôvodnení rozsudku konštatoval: „*Čo sa týka námietok odvolateľov – obžalovaných, že to bol vlastne agent, ktorý ich mal motivovať k trestnej činnosti a z podnetu ktorého obstarávali ďalšie zbrane, tak tu je potrebné povedať, že takáto obhajoba neobstojí, pretože odvolací súd preskúmaním spisového materiálu a odposluchov telefonických hovorov ani z výpovede agenta [REDAKOVANÉ] nezistil také skutočnosti, ktoré vytykajú obžalovaní, naopak iniciatíva vychádzala skôr od obžalovaných, i keď agent komunikoval väčšinou s obž. [REDAKOVANÉ], ktorý bol prostredníkom... Aj agent vystupujúci pod menom [REDAKOVANÉ] uviedol v zhode s odposluchmi, že aktivita vychádzala od obžalovaného [REDAKOVANÉ], ktorý mu ponúkal ako odberateľovi rôzne druhy zbraní. Obž. [REDAKOVANÉ] mu predkladal lístok, na ktorých boli ponúkané zbrane. Obžalovaní sa vzájomne usvedčovali z páchania trestnej činnosti*

a neobstojí preto ich tvrdenie, že do trestnej činnosti boli zatiahnutí. Obž. ■ navyše urobil vyhlásenie, že sa cíti byť vinným zo žalovaných skutkov a ostatní obžalovaní sa sčasti priznali k spáchaniu trestnej činnosti. Z výpovedí obžalovaných, ktorí sa k trestnej činnosti v základných rysoch doznali, z výpovede agenta, z odposluchov i zo záznamu o sledovaní a tiež z výsledkov domových prehliadok iných priestorov, vyplynul skutkový stav tak, ako ho ustálil prvostupňový súd.“

Krajský súd podrobne a starostlivo uviedol, prečo treba podľa jeho názoru považovať námietky sťažovateľa vo vzťahu k činnosti agenta za nedôvodné. Rovnako presvedčivým spôsobom vysvetlil aj to, o ktoré dôkazy sa opieral v rámci svojich záverov. Úvahy krajského súdu sa preto z pohľadu ústavného súdu nejavia ako arbitrárne či zjavne neodôvodnené.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a obsahom sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3. K námietke označených základných práv zaručených v čl. 17, čl. 46 a čl. 49 ústavy a práv zaručených v čl. 5 ods. 1, čl. 6, čl. 13 a čl. 17 dohovoru uznesením najvyššieho súdu

Z obsahu podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ vytýka najvyššiemu súdu, že jeho dovolanie odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku bez preskúmania veci. Podľa názoru sťažovateľa bol daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a najvyšší súd mal podané dovolanie meritórne preskúmať. Dovolanie sťažovateľ odôvodnil tak, že podľa jeho tvrdenia bola činnosť agenta provokatívna, a nie kontrolná, konanie sťažovateľa preto nebolo v odvolacom konaní priliehavo vyhodnotené, a teda rozsudok krajského súdu je založený na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo

na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, čím je daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa ustanovenia § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Najvyšší súd v odôvodnení namietaného uznesenia okrem iného konštatoval: „Podstatou argumentácie obvineného [REDAKOVANÉ] je, že konajúce súdy nemali akceptovať výslednú činnosť agenta [REDAKOVANÉ], lebo nebola v súlade s ustanovením § 117 Tr. por., pričom on plnil len požiadavky agenta bez toho, aby si bol plne vedomý, čoho sa v skutočnosti dopúšťa, čo má vplyv na subjektívnu stránku jeho konania.

K uvedenému najvyšší súd pripomína, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že obsah konkrétne uplatnených dovolacích námietok musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacích dôvodov podľa § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je, a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, hoci v skutočnosti obsahuje argumenty mimo takto uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuť.

Obvinený [REDAKOVANÉ] sa skutočnosťami uplatnenými v dovolaní obhajoval už v predchádzajúcom súdnom konaní a preto podľa jeho názoru okresný aj krajský súd dospeli k nesprávnemu záveru, že činnosť agenta bola v súlade so zákonom, hoci tento vyvíjal aktivity odporujúce ustanoveniu § 117 ods. 2 Tr. por...

Najvyšší súd pripomína, že podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd, hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo a v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo

niektorá zo strán. Ak súd vyhodnotí vykonaný dôkaz alebo súhrn dôkazov inak než podľa predstáv niektorej zo strán, nemožno z toho vyvodiť, že takýmto postupom došlo k porušeniu práv na obhajobu. Povinnosťou súdu je podľa vlastnej úvahy, s ohľadom na dôkaznú situáciu určiť rozsah dokazovania zákonne získanými dôkaznými prostriedkami, ktoré postačujú pre spravodlivé a zákonu zodpovedajúce rozhodnutie, tak ako sa to stalo v posudzovanej veci.

Spochybňovaná činnosť agenta je iba iným hodnotením dôkazov obvineným, na rozdiel od legitímnych záverov súdu, ktorý vychádzal z dôkaznej situácie a z toho vyplývajúcich ničím nespochybniteľných skutočností. Najvyšší súd ako súd dovolací, v súlade s § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nie je oprávnený správnosť a úplnosť zisteného skutku skúmať a meniť.

Príkazy na použitie informačno-technických prostriedkov boli v posudzovanej veci vydané v súlade so zákonom a rovnako tak z nich boli získané poznatky významné pre posúdenie veci.

Z dôvodov, na ktoré v napadnutom rozhodnutí poukázal krajský súd, zákonu zodpovedajúce je aj právne posúdenie zistených skutkov a preto dovolanie obvineného nie je dôvodné.“

Podľa názoru ústavného súdu už citovaný právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania v danej veci je zdôvodnený primeraným spôsobom, a preto aj ústavný súd ho považuje za dostačujúci, ale aj ústavne relevantný. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyšší súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo treba považovať dovolanie sťažovateľa za neprípustné, pričom tento postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny.

Len samotná okolnosť, že sťažovateľ má odlišný názor, nezakladá porušenie označených základných práv a slobôd. Ústavný súd preto nemá dôvod zasahovať do záverov najvyššieho súdu. Ústavný súd k tomu ďalej poznamenáva, že základné právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie garantované ústavou a dohovorom neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že

jeho naplnením je vyhovie vsetkým návrhom účastníka konania (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd odmietol sťažnosť v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

4. K námietke porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní pred najvyšším súdom

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ktoré je zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, najvyšším súdom, ktorý o dovolaní sťažovateľa rozhodol až uznesením z 29. apríla 2015 napriek tomu, že „... dovolanie Najvyššiemu súdu SR bolo predložené 11.1.2013...“.

Zo skutočností uvádzaných sťažovateľom a z predložených listín, najmä uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu bolo namietané konanie právoplatne skončené. Najvyšší súd ako súd dovolací rozhodol v namietanom trestnom konaní uznesením, proti ktorému nebol prípustný ďalší opravný prostriedok a ktoré tak v zmysle ustanovenia § 184 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku nadobudlo v uvedený deň právoplatnosť. Sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 13. júla 2015.

V rámci ustálenej judikatúry ústavného súdu sa v tejto oblasti ochrana základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď porušenie ešte trvalo (napr. rozhodnutie III. ÚS 20/00, III. ÚS 315/06).

Ústavný súd vo viacerých svojich rozhodnutiach uviedol, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená, ak stav právnej neistoty už netrvá. V posudzovanom prípade bol odstránený stav právnej neistoty sťažovateľa momentom právoplatného skončenia napadnutého súdneho konania, teda 29. apríla 2015. Za tohto stavu nie je možné konštatovať porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a v súlade s doterajšou judikatúrou ústavný súd odmietol sťažnosť v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej obsiahnutými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2016